

8 perc

11.nap / Isten kiszabadít a tehetetlenségből

2 Mózes 14, 5-31

5 Amikor jelentették Egyiptom királyának, hogy elmenekült a nép, megváltozott a fáraónak és udvari embereinek indulata a nép iránt, és ezt mondták: Mit tettünk?! Elbocsátottuk Izráelt a szolgálatunkból!

6 Befogatott a fáraó a harci kocsijába, és maga mellé vette a hadseregét.

7 Maga mellé vett hatszáz válogatott harci kocsit meg Egyiptom összes harci kocsiját, mindegyiken csupa kiváló harcost.

8 Az Úr megkeményítette a fáraónak, Egyiptom királyának a szívét, és az üldözőbe vette Izráel fiait. De Izráel fiai kivonultak az Úr kezének oltalma alatt.

9 Az egyiptomiak tehát üldözték őket – a fáraó minden lova, harci kocsija, lovasa és hadereje –, és utolérték őket, amikor a tenger mellett táboroztak Pí-Hahírótnál, Baal-Cefónnal szemben.

10 A fáraó közeledett. Izráel fiai pedig föltekintettek, és látták, hogy az egyiptomiak utánuk eredtek. Ekkor nagy félelem fogta el őket, és segítségért kiáltottak Izráel fiai az Úrhoz.

11 Mózesnek pedig ezt mondták: Nincs talán elég sír Egyiptomban, hogy a pusztába hoztál bennünket meghalni? Mit tettél velünk, miért hoztál ki bennünket Egyiptomból?!

12 Nem megmondtuk neked még Egyiptomban, hogy hagyj nekünk békét, hadd szolgáljuk Egyiptomot?! Mert jobb nekünk, ha Egyiptomot szolgáljuk, mint ha a pusztában halunk meg!

13 De Mózes így felelt a népnek: Ne féljete! Álljatok helyt, és meglátjátok, hogyan szabadít meg benneteket ma az Úr! Mert ahogyan ma látjátok az egyiptomiakat, úgy soha többé nem fogjátok látni őket.

14 Az Úr harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg!

15 Akkor ezt mondta Mózesnek az Úr: Miért kiáltasz énhozzám? Szólj Izráel fiaihoz, hogy induljanak!

16 Te pedig emeld föl a botodat, nyújtsd ki a kezedet a tenger fölé, és hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izráel fiai a tenger közepén.

17 Én pedig megkeményítem az egyiptomiak szívét, hogy menjenek utánuk. Így mutatom meg dicsőségemet a fáraón és egész haderején, harci kocsijain és lovasain.

18 Majd megtudja Egyiptom, hogy én vagyok az Úr, amikor megmutatom dicsőségemet a fáraón, harci kocsijain és lovasain.

19 Ekkor elindult az Isten angyala, aki Izráel tábora előtt járt, és mögéjük ment. Elindult az előttük levő felhőoszlop is, és mögéjük állt.

20 Odament Egyiptom tábora és Izráel tábora közé, és az a felhő, amely világítani szokott éjjel, sötét maradt, ezért nem közeledtek egymáshoz egész éjszaka.

21 Mózes kinyújtotta kezét a tenger fölé, az Úr pedig egész éjjel erős keleti széllel visszafelé hajtotta a tengert, és szárazzá tette a tengerfeneket, úgyhogy a víz kettévált.

22 Izráel fiai szárazon mentek be a tenger közepébe, a víz pedig falként állt mellettük jobbról és balról.

23 Az egyiptomiak üldözőbe vették őket, és a fáraó összes lova, harci kocsija és lovasa bement utánuk a tenger közepébe.

24 A hajnali őrsváltás idején rátekintett az Úr a tűz- és felhőoszlopból az egyiptomiak táborára, és megzavarta az egyiptomiak táborát.

25 Megakasztotta a harci kocsik kerekeit, és nem engedte, hogy azok gyorsan haladjanak. Ekkor azt mondták az egyiptomiak: Meneküljünk Izráel elől, mert az Úr harcol értük Egyiptom ellen!

26 Az Úr pedig ezt mondta Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet a tenger fölé, hogy a víz visszatérjen az egyiptomiakra, a harci kocsikra és lovasokra!

27 Mózes kinyújtotta a kezét a tenger fölé, és a tenger visszatért reggelre a medrébe egyenest a menekülő egyiptomiakra. Így hajtotta bele az Úr az egyiptomiakat a tenger közepébe.

28 Visszatért a víz, és elborította a harci kocsikat és lovasokat, a fáraó egész haderejét, amely utánuk ment a tengerbe. Egy sem maradt meg közülük.

29 Izráel fiai viszont szárazon mentek át a tenger közepén, a víz pedig falként állt mellettük jobbról és balról.

30 Így szabadította meg az Úr azon a napon Izráelt Egyiptom kezéből. És látta Izráel az egyiptomiakat holtan a tenger partján.

31 Amikor látta Izráel, hogy milyen erős kézzel bánt el az Úr Egyiptommal, félni kezdte a nép az Urat. Hitt az Úrnak és szolgájának, Mózesnek.

11.nap / Isten kiszabadít a tehetetlenségből

A bibliaolvasás olyan, mint a gyémántkeresés. A gyémántot csiszolatlan állapotban nem mindig lehet megkülönböztetni az értéktelen kőtől. Foglalkozz először azokkal a kövekkel, amelyek különösen feltűnőek számodra, és amelyeket érdekesnek látsz. A többi dologra később is koncentrálhatsz.

A hit: felszabadulás

Egy ilyen, a szövegünkben rejlő "drágakő", hogy a hit felszabadulást jelent számunkra. Ez egyáltalán nem magától értetődő. Például nagyon sokan hagyomány bál hisznek. Egyszerűen átveszik annak a keresztény kultúrának az értékeit és tanításait, amelyben felnőttek. Ez alapvetően nem helytelen, hiszen a hit nem pottyán csak úgy az égből az önkbe, hanem mindig másoktól vesszük át. De azt, amit átveszünk, teljességgel sajátunkká kell tennünk, máskülönben a hit soha nem tudja kifejleszteni teljes mélységét, szépségét és erejét. Mások azért hisznek, mert gyengék és önállótlank. Persze Isten előtt mind gyengék vagyunk, és mindegyikünk kerül valamikor olyan helyzetbe, amikor észreveszi, hogy az élete nincs a kezében. De sokan egyáltalán nem vágnak gyógyulásra, hanem csak egy vallási "mankóra", amely segít nekik, hogy ne kelljen megváltozniuk. Ebben az esetben saját gyengeségüket nyomban átértelmezik erénynek: az önállótlanságot engedelmisséggé, a határozatlanságot istenhitté és egojuk gyengeségét alázatként tüntetik fel. Nagyon sokan félelemből hisznek: félnek, hogy valamit rosszul csinálnak, félnek a szabadság kockázatától, félnek attól, hogy egy adott keresztény környezetben ők mások, mint a többiek, és ezért szeretetmegvonással büntethetik őket, félnek más keresztények kritikájától, és sajnos nem is olyan ritkán félnek Istentől. De az a hit, amelyet a félelem szül, éppenséggel nem hit. hanem a hitetlenség egy vallásos megnyilvánulása. Márpedig a Biblia értelmében vett hit a felszabadítás alakjában érkezik hozzánk. Ezért van az, hogy az Egyiptomból való kiszabadulás a Bibliában mint a Csoda szerepel, és a zsidó-keresztény hit ősdátumának számít. A Biblia újra meg újra visszatér ehhez a történethez, mert úgymond a hit működésének "alaplíráját" nyújtja. Maga a Tízparancsolat is ezekkel a szavakkal kezdődik: "Én vagyok Jahve, a te Istened, aki téged kivezetett Egyiptomból." **Megélt szabadság nélkül életünkben a hit idegen alkatrész marad.**

Hol a mi saját "Egyiptomunk"?

Ha a kivonulás története a hit működésének ősmoellje, fel kell tennünk a kérdést: hol van a mi saját, személyes "Egyiptomunk"? Miféle rabszolgaságból kell hogy felszabadítsanak? Vannak, akiknek könnyű a válasz: napról napra érzik szolgásgukat, és nagyon szenvednek miatta. Mások ellenben hozzászoktak rabszolgasorsukhoz, és kiegyeztek vele. Számukra idegen, sőt talán még ijesztő is egy esetleges felszabadulás. A felszabadítás fogalmánál elsőre sokan külső körülményekre gondólnak, mint például áskálódo kollégákra, a munkanélküliségtől való félelemre vagy arra, hogy elnyomó politikai rendszerben élnek. Mint már láttuk, a külső körülményeket csak részben tudjuk megváltoztatni. Ezért nagyon fontos, hogy megtanuljuk megőrizni belső szabadságunkat a korlátozó külső körülmények között is. Sokszor ez az első lépés a külső szabadság megnyeréséhez is. Ahhoz, hogy külsőleg szabadok lehessünk, először belül kell annak lennünk. Ezért helyesen cselekszünk, ha tekintetünket a külső rabszolgatartókról a belsőkre irányítjuk: például mások elvárásaira vagy az illem, a szokás mindent átható erejére: "ilyet nem szokás csinálni". Ott az a sokféle félelem bennünk, amely fogva tart, és megakadályozza, hogy azt az életet éljük, amelyet voltaképpen élni szeretnénk. Hasonló mondható el számos pszichés megbetegedésről. A rabszolgaság további területe a szenvedélybetegségek széles mezeje. Az ismert szenvedélybetegségek mellett (alkohol-, kábítószer-, gyógyszer-, szex- és játékfüggőség) említsük meg itt az elismerés utáni vágy vagy a negatív gondolkodás és beszéd szenvedélybetegségét. Még egy rabszolgatartót szeretnék itt megemlíteni. A Biblia számára a rabszolgasorsba hajtó hatalom valójában a bűn. Tönkreteszi az ember Istennel való közösségét, megrontja az egymással, illetve a környezetével való kapcsolatát, sőt még a saját magunkkal való összhangot is megrontja. Ezért az Újszövetség elsőleges témája a bűn hatalmából való szabadulás: ahogyan Mózes kiszabadította az izraelitákat az egyiptomi rabszolgaságból, úgy szabadít ki Jézus bennünket a bűn és a halál hatalmából. Ezért a keresztény lét sokak számára a bűneik megbocsátásáért való tudatos imával kezdődik. Az az élmény, hogy Isten őket a karjába veszi és új élettel ajándékozza meg (emlékezzünk csak a tékozló fiúra), a saját személyes kiszabadulásuk Egyiptomból.

Minden kezdet nehéz - a hit kezdete is

Elképzeléseink szerint az olyan események, mint az Egyiptomból való kivonulás története, az isteni hatalom egyedülálló, gigantikus megnyilvánulásai. Egyikünk-másikunk talán ezt gondolta magában olvasás közben: "Hát igen, ha én is ott lettem volna, akkor én is hinnék!" De biztos így van? Azoknak, akik abban a korban éltek, az Egyiptomból való kivonulás a félelem és a hit kísértésének időszaka volt. Az, amit mi Isten hatalmának óriási bizonyítékként képzelünk el, a valóságban rabszolgák nyakra-főre való menekülése volt. Egyáltalán nem érkeztek meg rögtön az ígéret földjére. Ellenkezőleg, a kivonulás egy nagy csalódással kezdődik. Az Exodus 13,17-19 arról számol be, hogy Isten megparancsolja Mózesnek, hogy kerülőt tegyen. Ahelyett, hogy egyenes úton Kánaánba masíroztatná az izraelitákat, a szó szoros értelmében a sivatagba küldi őket - egyenesen a Vörös-tengerhez! Vajon miért? Mert - áll a Bibliában - Isten tudta, hogy a legrövidebb út mentén a filiszteusok agresszív, rabló törzse lakik. Ha Isten nem a legrövidebb úton vezet el bennünket az ígéret földjére, akkor ennek az lehet az oka, hogy ezen az úton valahol "filiszteusok" laknak, akik meg akarnak ölni. De az is lehet, hogy néhány dolgot még meg kell tanulnunk. Az, aki "Egyiptomát" elhagyta, még távolról sem érett meg az ígéret földjére. Így aztán csakugyan lehetséges, hogy Isten néha olyan helyekre vezet el bennünket, amelyeket első pillanatra nem tudunk összhangba hozni a szeretetével és gondviselésével. Ilyenkor bizalomra van szükségünk. A hit soha nem visz el közvetlenül az ígéret földjére, hanem legtöbbször jószerivel oda, amit a Biblia "kísértésnek" nevez. A kísértés a hit nagy veszélye, de legyőzve a hit erősítésére szolgál.

A birodalom visszavág

A régi rabszolgasorsból az ígéret földjére nem visz járható, közvetlen út. Ezért Isten először a sivatagba vezeti a népét, és ez bizony nehéz dolog. El tudod képzelni, mit jelent az, hogy több ezer ember - a csecse- mőktől a fogatlan öregekig - átvonul a sivatagon? Ilyenkor nagyon hamar eszébe jut az embernek az úgymond aranykor Egyiptomban: igaz, hogy a rabszolgasors embertelen és megalázó volt, de biztonságot jelentett: a híres "egyiptomi húsfazekakat". Odaér a sivataghoz a fáraó hadserege, amely hirtelen fenyegetően tornyosul az izraeliták mögött. Csak ne higgyük, hogy előző világunk küzdelem nélkül felad bennünket! Bármilyen "rabszolgatartótól" is sikerült megmenekülnöd, az nem hagyja, hogy harc nélkül vonulj el. Erkölcsi, anyagi vagy politikai nyomást fog gyakorolni rád, csábít, fenyeget, harcra hív. Mindegy, hogy az alkoholszenvedélyről mondasz le, a szüleid befolyása alól szabadulsz fel, vagy új munkát keresel: a hatalom, amely azelőtt fogva tartott, mindent megmozdít annak érdekében, hogy visszaszerezzen. És ott terül előtted a tenger. Mindaz, ami az ember előtt áll, hirtelen elnyelő mélységgé hatalmasodik. Megcsúszunk, elveszítjük a talajt a lábunk alól, oda a biztonság. Minden előrefelé megtett lépéssel a süllyedés fenyeget, és összes ösztönünk egyként kiált: Vissza, vissza! Annak, aki útnak indul a szabadság országa felé, először a bizonytalanság mélységes tengerén kell átjutnia. Ebben a helyzetben Mózes azt az utasítást adja a népnek, hogy maradjon nyugton, vagyis ne csináljon semmit, hanem várjon Istenre. Saját erőnkől a tengert nem bírjuk lecsillapítani. De ha Isten volt az, aki hívott bennünket, aki bátorít, hogy ezen az úton menjünk, akkor arról is gondoskodni fog, hogy biztonságban áthaladjunk a tengeren.

”A szabadság legnagyobb ellenségei a boldog rab- szolgák.”

Marie von Ebner-Eschenbach

11. Emlékezz egy áldott elődödre! Azért lehettünk hívővé, mert valaki beszélt Róla nekünk. Lehet az egy idősebb családtag, rokon, barát, aki már lehet, hogy nem is él. Idézd emlékezetedbe azt, amit tőle tanultál.

[A könyv megvásárolható:

<https://www.lutherkiado.hu/kiadvanyok/konyvek/lelkiseg/486-40-nap-alatt-az-en-koru/>]